

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **N.H.C.**

státní občan Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2017, č. j. MV-151835-4/SO-2016, ve věci
povolení k trvalému pobytu na území ČR,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 1. 2017, č. j. MV-151835-4/SO-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je **povinná** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 19. 1. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2017, č. j. MV-151835-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2016, č. j. OAM-12274-13/TP-2016, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu. Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 11. 2019, č. j. 3 A 17/2017 – 31 postoupil věc zdejšímu soudu, jakožto soudu místně příslušnému.
2. Žalobce v žalobě napadenému rozhodnutí předně vyčetl nepřezkoumatelnost a to hned ze dvou důvodů. Prvním bylo, že žalovaná považuje žalobcovo vysokoškolské studium ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „VSR“) za překážku bránící žalobcovu sloučení s matkou v ČR, aniž by žalovaná uvedla, na základě čeho k tomuto závěru dospěla. Druhým důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí bylo užití termínů „bezprostředně“ a „v přiměřené době“, ve kterýchžto časových úsecích mělo dle žalované dojít k realizaci společného soužití žalobce a jeho matky na území ČR. Žalovaná přitom neuvedla myšlenkový postup, jak vypočítat, kdy soužití je realizováno ještě „bezprostředně“, či „v přiměřené době“ a kdy nikoli. Krom toho spatřoval žalobce v této podmínce rovněž nezákonnost, neboť řečená časová podmínka není vyžadována zákonem.
3. Krom zmíněné nepřezkoumatelnosti vyčítal žalobce napadenému rozhodnutí dále nezákonnost. Žalovaná totiž účel pobytu (soužití s rodičem) podle § 66 odst. 1 písm. d) z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění před účinností z. č. 222/2017 Sb. (dále jen „ciz. zák.“), pojala jako další podmínku vydání povolení k trvalému pobytu. V tomto žalobce spatřoval překročení pravomoci správního orgánu, kdy zamítnout žádost bylo lze dle žalobcova názoru toliko pro nesplnění podmínek ustanovení § 67 nebo § 68 ciz. zák.
4. K uvedené nezákonnosti žalovaná ve svém vyjádření citovala ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) ciz. zák. podle kterého: *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“* Správní orgány tedy dle názoru žalované nikterak nepochybily, pokud žádost pro nesplnění podmínky v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) ciz. zák. zamítly.
5. K otázce pojmu přiměřená doba citovala žalovaná rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015 – 51, který řekl: *„že by z žádosti mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí (tedy, že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), nikoliv až s odstupem několika let, (...) v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žadatel nesplňoval.“*

6. K ostatním žalobním námitkám odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál a uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
7. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, tedy ke dni 9. 1. 2017 (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 4. 6. 2016 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu coby zletilé nezaopatřené dítě cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Coby účel této žádosti uvedl „*sloučení s matkou*“.
9. Ve správním řízení byla prokázána (potvrzením o studiu na Vysoké škole farmaceutické ve městě Hue) jeho nezaopatřenost ve VSR, kdy žalobce je studentem vysoké školy. Dále bylo prokázáno (rodným listem žalobce), že žalobce je dítětem paní C.T. B., která coby státní občanka VSR pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Splnění těchto dvou podmínek vyhovění řečené žádosti tedy není mezi stranami sporné. Za nenaplněnou naopak oba správní orgány pojaly podmínku důvodu žádosti, tedy společné soužití žalobce s jeho matkou, když došly k závěru, že pro žalobcovo prezenční studium není možné, aby se toto soužití realizovalo bezprostředně resp. v přiměřené době po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. Soud se nejprve zabýval řečenou úvahou stran její přezkoumatelnosti, neboť zákonost lze hodnotit toliko u úvahy přezkoumatelné.
10. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí mj.: „*Smyslem a účelem (...) § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců však je umožnit dítěti (nezletilému nebo zletilému nezaopatřenému) cizince, který má na území povolený trvalý pobyt, aby mohlo svého rodiče následovat na území, chtějí-li tito cizinci na území žít společně. S ohledem na obsah tohoto ustanovení je zřejmé, že společné soužití ve smyslu citovaného ustanovení se musí začít realizovat nejpozději bezprostředně po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití.*“ Na dalším místě se pak odkazuje na již výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015 – 51, který ale hovoří ve stejných souvislostech o době přiměřené, kterou limituje (a odůvodňuje) zachováním nezaopatřenosti dítěte a výslovně hovoří o odstupu několika let.
11. Podle ustanovení § 68 odst. 3 z. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) se v odůvodnění: „*uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“
12. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214 „*je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2003, č. 7 A 547/2002 - 24, (...)) Rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný*

výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku - s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků - pochyby o jeho významu.“

13. Důležitým důvodem, který pohnul žalovanou k vydání napadeného rozhodnutí, bylo nenaplnění podmínky podle § 66 odst. 1 písm. d) ciz. zák. tedy důvodu žádosti o trvalý pobyt, společného soužití žalobce a jeho matky. Toto nenaplnění žalovaná odůvodnila tím, že pro žalobcovo studium ve VSR nemůže dojít ke společnému soužití nejpozději bezprostředně po vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. V oporu tohoto svého názoru citovala rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015 – 51, který ale uvedl: *„že by z žádosti mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí (tedy, že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců), nikoliv až s odstupem několika let, (...) v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žadatel nesplňoval.“*
14. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy vnitřně rozporné stran doby, ve které by mělo dojít k realizaci společného soužití mezi žalobcem a jeho matkou. Žalovaná totiž bez dalšího rozhodnutím hovořícím o přiměřené době podložila úvahu o bezprostřednosti a nelze ani výkladem určit, zda pojmy chápe synonymně či zda se od odkazovaného rozhodnutí odchýlila, proč a do jaké míry. Tento rozpor nelze odstranit ani výkladem, protože slovo „bezprostředně“ nelze vyložit jako údobí několika let, což je limit, o kterém hovoří Krajský soud v Hradci Králové. Žalovaná přitom na skutečnosti, že: *„[j]e vyloučeno, aby odvolatel mohl realizovat společné soužití na území ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců“* (přičemž „smysl ustanovení“ vykládá jak citováno výše ve spojení s „bezprostředností“ soužití) založila své rozhodnutí. Za tohoto stavu má soud za to, že odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí, neboť nelze ani přibližně určit, v jaké lhůtě by mělo být podle žalované soužití realizováno a tedy ani učinit závěr (byť jej žalovaná činí), že tomu tak nemohlo být. Nelze přitom nezmínit, že při výkladu přiměřené doby dle rozhodnutí soudu, na které se žalovaná odkazovala, tato doba ještě stále běží, neboť skončí až dostudováním žalobce v roce 2021.
15. Dobou přiměřenou v tomto kontextu se později zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 – 24: *„Samotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit.“* Přiměřenou dobou je v tomto chápání tedy doba nepřesahující jeden rok, přiměřená možností studujícího ukončit prezenční formu studia mimo území ČR a začít studovat dálkově či na území ČR (nutnost dalšího studia vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2019, č. j. 10 Azs 291/2018 – 26, kdy tento dovodil podmínku dvojí nezaopatřenosti, tedy

nezaopatřenosti v cizině a nezaopatřenosti i následné v ČR.). Toto judikaturní upřesnění pojmu „v přiměřené době“ je ale mladšího data, než napadené rozhodnutí a tedy jej nelze použít ke zmenšení rozporu mezi pojmy použitými v napadeném rozhodnutí.

16. S otázkou nesplnění výše řešené doby je spojena otázka prezenčního studia ve VSR coby překážky vylučující společné soužití. Ačkoli lze obecně souhlasit s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005 – 70, že *„[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného“*, má zdejší soud za to, že nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, jsouc tato koncentrována k otázce délky časového úseku, neznemožňuje zkoumání důvodů rozhodnutí spočívajících v popsané překážce. V té spatřovala žalovaná skutečnost, která: *„odvolateli objektivně znemožňuje, aby na území mohl žít společně se svojí matkou a zároveň každý den navštěvovat prezenční studium ve Vietnamské socialistické republice.“* Tento závěr je přitom v příkrém rozporu s pozdějším rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 – 24 a není zřejmé, na základě čeho k němu žalovaná dospěla. Žalovaná zde totiž nelogicky abstrahuje od možnosti žalobce v přiměřené době (kterou zdejší soud chápe shodně jako NSS) od podání žádosti změnit formu studia z prezenční na dálkovou nebo studium ve VSR ukončit a začít studovat v ČR a ani neuvádí důvody, pro které považuje tyto možnosti za vyloučené. Právě tato absence jakéhokoliv vypořádání se s uvedenými možnostmi pak vede k nepřezkoumatelnosti úvahy o dopadech studia žalobce ve VSR. Měla – li žalovaná pochybnosti o účelu žádosti, měla žalobce upozornit na tyto pochybnosti vyzvat k objasnění jeho záměrů (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 22 A 61/2017 – 40 ze dne 29. 3. 2018).
17. Pro úplnost krajský soud dodává, že nepovažuje za důvodnou námitku překročení pravomoci správního orgánu, pokud dělá podle § 66 odst. 1 písm. d) *ciz. zákona* další podmínku, pro jejíž nesplnění lze žádost zamítnout, neboť na ni neodkazuje §75 odst. 1 písm. f) *ciz. zákona*. Jak uvedl již ve svém rozsudku č. j. 22 A 61/2017 – 40 ze dne 29. 3. 2018, krajský soud nemá pochybnosti o tom, že pokud v průběhu správního řízení vyjde najevo, že skutečným důvodem žádosti cizince není společné soužití s rodičem v České republice, bude to zpravidla důvodem pro zamítnutí žádosti. K uvedenému závěru lze dospět jak gramatickým, tak i účelovým výkladem předmětných ustanovení a nadto je tento názor zastáván také v rozhodovací praxi správních soudů, což vyplývá i z výše uvedené argumentace (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 306/2017 – 24 z 23. 2. 2018 nebo č. j. 4 Azs 272/2017 – 32 z 21. 2. 2018).
18. Konečně krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce rozporu napadeného rozhodnutí se Směrnicí rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, neboť, jak vyplývá z preambule této Směrnice, *„(...) sloučení rodiny by se mělo v každém případě vztahovat na jádro rodiny, ti znamenají manželé a nezletilé děti. Členské státy mohou rozhodnout, zda si přejí povolit sloučení rodiny i pro (...) svobodné zletilé děti (...)“*. Speciální úprava je obsažena v čl. 4 odst. 2 písm. b) Směrnice, která upravuje právo na sloučení rodiny u zletilých dětí, *„pokud se o sebe prokazatelně nedokáží postarat z důvodu zdravotního stavu“*. Směrnice tak rozhodnutí o tom, zda právo na sloučení rodiny patří i zletilým dětem, ponechává na uvážení členských států, což Česká republika učinila

úpravou přijatou v § 66 odst. 1 písm. d) ciz. zákona, ze kterého žalovaná správně vycházela, když žalobci v sebezaopatření nebrání jeho zdravotní stav.

19. Soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit jako nepřezkoumatelné podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to dílem pro nesrozumitelnost (otázka rozporu pojmů „bezprostředně a „v přiměřené době“) a dílem pro nedostatek důvodů (otázka studia ve VSR coby překážky společného soužití žalobce s jeho matkou). Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. „[z]ruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.“ Soud tak tedy výrokem I. tohoto rozhodnutí učinil.
20. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovanou zavázal. Náklady řízení žalobce představují:

a)	zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b	náklady právního zastoupení advokátem		
)			
II)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)	
1)	příprava a převzetí věci		
2)	sepis žaloby		
		vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
II)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. II)	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
II)	DPH z částek dle II) a II)	§ 23a z. č. 85/1996 Sb.	1 428 Kč
	<i>Celkem</i>		<i>11 228 Kč</i>

Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud proto žalovanou k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. února 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje